

Arrest

nr. 342 026 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8570 HARELBEKE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 december 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 januari 2026.

Gelet op de pleitnota van 28 november 2025 ingediend door de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 24 oktober 2023 door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens feiten van diefstal.

Op 20 december 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 december 2024. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: B. (...)

Voornaam: R. (...)

Geboortedatum: 05.05.1999

Geboorteplaats: / Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij op 24.10.2023 door de correctionele rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Uit het vonnis blijkt dat hij te Denderleeuw op 13.06.2023 een fiets heeft gestolen uit de garage van het slachtoffer. Wanneer het slachtoffer in de keuken was, zag hij betrokkene zijn oprit oplopen en de fiets nemen. Het slachtoffer begaf zich onmiddellijk naar zijn garage en zag de fietsdief nog wegrijden met zijn fiets. Hierop zette hij de achtervolging in en sloeg hij erin de fietsdief te stoppen op het openbare weg. Zijn fiets kon hij recupereren, maar betrokkene rende weg. Betrokkene kon naar aanleiding van de feiten worden gevat. De door het slachtoffer gemaakte camerabeelden tonen ontegensprekelijk aan dat betrokkene de dader in kwestie is. De verklaring van betrokkene dat hij de fiets enkel wilde aanraken, aangezien hij alle fietsen, steps en auto's aanraakt die hij passeert, is volstrekt ongeloofwaardig. Het staat zonder enige twijfel vast dat hij de diefstal pleegde.

De feiten zijn objectief ernstig. Beklaagde pleegt met groot gemak een diefstal. Dit wijst op een gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht. Fietsdiefstallen zijn een echte plaag. Niet enkel de slachtoffers worden benadeeld, maar de hele samenleving, nu dit soort feiten het veiligheidsgevoel van mensen aantast. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 14.06.2023

Artikel 74/13

Betrokkene werd op 02.10.2024 door de terugkeerbegeleider van DVZ gesproken in de gevangenis. Hij vulde de vragenlijst in en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Betrokkene verklaarde anderhalf jaar in België te zijn. Hij zou Marokko twee jaar geleden hebben verlaten per boot. Hij kwam aan in Spanje, Frankrijk om zich uiteindelijk in België te vestigen. Betrokkene verklaart geen identiteitsdocumenten te hebben en deze nooit te hebben gehad. Betrokkene verklaarde geen familie, noch duurzame relatie, noch minderjarige kinderen te hebben in België. Zijn ouders zouden in Marokko wonen, en zijn broers in Algerije dichtbij de grens met Marokko. Hij zou nog contacten hebben met zijn broers. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij een gezinsleven onderhoudt in België. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangenomen.

Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben, wel zou hij tandpijn hebben. Hij verklaart niet te willen terugkeren naar Marokko. Hij zou er dakloos zijn, en toch geen familie hebben, hoewel hij wel reeds verklaarde dat zijn ouders er wonen. Betrokkene verklaarde dat hij geen kans maakt in Marokko en dat er veel miserie is in Afrika. In de vragenlijst schrijft hij dat hij grote problemen heeft in Marokko die zelfs tot zijn dood kunnen leiden. Hij denkt eraan om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Het komt aan betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst zal worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Betrokkene heeft tot op heden geen verzoek ingediend. Uit meerdere politieverlagen (pv: DE55LA0022842023, KO55L30025232023, DE55LA0027592023) blijkt dat de betrokkene naar België is gekomen om werk te zoeken. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden

minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert reeds anderhalf jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Artikel 74/22, §1, lid 2, 4°: Betrokkene is niet in persoon verschenen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel.

Betrokkene werd op 25.05.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier. Hij kwam echter niet naar dit gesprek en heeft geen contact opgenomen om dit te melden. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.05.2023, 13.06.2023 dat hem/haar betekend werd op 14.05.2023 en 14.06.2023. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 14.06.2023. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij op 24.10.2023 door de correctionele rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Uit het vonnis blijkt dat hij te Denderleeuw op 13.06.2023 een fiets heeft gestolen uit de garage van het slachtoffer. Wanneer het slachtoffer in de keuken was, zag hij betrokkene zijn oprit oplopen en de fiets nemen. Het slachtoffer begaf zich onmiddellijk naar zijn garage en zag de fietsdief nog weggrijden met zijn fiets. Hierop zette hij de achtervolging in en sloeg hij erin de fietsdief te stoppen op het openbare weg. Zijn fiets kon hij recupereren, maar betrokkene rende weg. Betrokkene kon naar aanleiding van de feiten worden gevat. De door het slachtoffer gemaakte camerabeelden tonen ontegensprekelijk aan dat betrokkene de dader in kwestie is. De verklaring van betrokkene dat hij de fiets enkel wilde aanraken, aangezien hij alle fietsen, steps en auto's aanraakt die hij passeert, is volstrekt ongeloofwaardig. Het staat zonder enige twijfel vast dat hij de diefstal pleegde.

De feiten zijn objectief ernstig. Beklaagde pleegt met groot gemak een diefstal. Dit wijst op een gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht. Fietsdiefstallen zijn een echte plaag. Niet enkel de slachtoffers worden benadeeld, maar de hele samenleving, nu dit soort feiten het veiligheidsgevoel van mensen aantast.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij/zij zijn/haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

Ook op 20 december 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van zes jaar, aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 december 2024. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten :

Naam : B. (...)

voornaam : R. (...)

geboortedatum : 05.05.1999

geboorteplaats : /

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 20.12.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij op 24.10.2023 door de correctionele rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Uit het vonnis blijkt dat hij te Denderleeuw op 13.06.2023 een fiets heeft gestolen uit de garage van het slachtoffer. Wanneer het slachtoffer in de keuken was, zag hij betrokkene zijn oprit oplopen en de fiets nemen. Het slachtoffer begaf zich onmiddellijk naar zijn garage en zag de fietsdief nog weggrijden met zijn fiets. Hierop zette hij de achtervolging in en sloeg hij erin de fietsdief te stoppen op het openbare weg. Zijn fiets kon hij recupereren, maar betrokkene rende weg. Betrokkene kon naar aanleiding van de feiten worden gevat. De door het slachtoffer gemaakte camerabeelden tonen ontegensprekelijk aan dat betrokkene de dader in kwestie is. De verklaring van betrokkene dat hij de fiets enkel wilde aanraken, aangezien hij alle fietsen, steps en auto's aanraakt die hij passeert, is volstrekt ongeloofwaardig. Het staat zonder enige twijfel vast dat hij de diefstal pleegde.

De feiten zijn objectief ernstig. Beklaagde pleegt met groot gemak een diefstal. Dit wijst op een gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht. Fietsdiefstallen zijn een echte plaag. Niet enkel de slachtoffers worden benadeeld, maar de hele samenleving, nu dit soort feiten het veiligheidsgevoel van mensen aantast. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene werd op 02.10.2024 door de terugkeerbegeleider van DVZ gesproken in de gevangenis. Hij vulde de vragenlijst in en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Betrokkene verklaarde anderhalf jaar in België te zijn. Hij zou Marokko twee jaar geleden hebben verlaten per boot. Hij kwam aan in Spanje, Frankrijk om zich uiteindelijk in België te vestigen. Betrokkene verklaart geen identiteitsdocumenten te hebben en deze nooit te hebben gehad. Betrokkene verklaarde geen familie, noch duurzame relatie, noch minderjarige kinderen te hebben in België. Zijn ouders zouden in Marokko wonen, en zijn broers in Algerije dichtbij de grens met Marokko. Hij zou nog contacten hebben met zijn broers. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij een gezinsleven onderhoudt in België. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangenomen.

Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben, wel zou hij tandpijn hebben. Hij verklaart niet te willen terugkeren naar Marokko. Hij zou er dakloos zijn, en toch geen familie hebben, hoewel hij wel reeds verklaarde dat zijn ouders er wonen. Betrokkene verklaarde dat hij geen kans maakt in Marokko en dat er veel miserie is in Afrika. In de vragenlijst schrijft hij dat hij grote problemen heeft in Marokko die zelfs tot zijn dood kunnen leiden. Hij denkt eraan om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Het komt

aan betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst zal worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Betrokkene heeft tot op heden geen verzoek ingediend. Uit meerdere politieverlagen (pv: DE55LA0022842023, KO55L30025232023, DE55LA0027592023) blijkt dat de betrokkene naar België is gekomen om werk te zoeken. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en van het hoorrecht.

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.

Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig.

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijk aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

2.

Dat in casu de bestreden beslissingen ontoereikend doch bijna helemaal niet gemotiveerd worden. Inderdaad, wordt de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt : "dat betrokkene zich niet op een wettelijke manier heeft geregulariseerd".

Verzoeker werd manifest niet op een rechtmatige voldoende wijze gehoord voordat de bestreden beslissing genomen werd (RvS, n°233.257 dd. 15 december 2015) en zeker niet overeenkomstig de specifieke waarborgen die aan een persoon van zijn geestelijke toestand (ten gevolge van de detentie) dienen te worden toegepast. Verzoeker beschikt over beperkte communicatiemiddelen onafhankelijk van de taal die wordt gebruikt.

3.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen RvS (7e k.) nr. 252.289, 2 december 2021 (VZW PARC DES EXPOSITIONS DE BRUXELLES-TENTOONSTELLINGSPARK VAN BRUSSEL-BRÜSSELER MESSEGELÜNDE-BRUSSELS EXHIBITION CENTER (BRUSSELS EXPO) / GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR), TROS 2022 (samenvatting DE COCK, W.), afl. 105, 105.

In casu, weigerde de verwerende partij om een in casu een grondige analyse uit te voeren met betrekking tot het gezinsleven van verzoeker.

4.

De elementen waarop de bestreden beslissing werd genomen zijn niet toereikend bewezen en het bewijs van het waarborgen van de fundamentele rechten van verzoeker in het proces van vaststelling van bovenvermelde feiten zijn geenszins aangetoond.

De duur van het inreisverbod is minstens disproportioneel lang en niet gemotiveerd op basis van specifieke redenen om zo lang te worden toegepast."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing in rechte en in feite zijn gemotiveerd. Voor wat de eerste bestreden beslissing betreft, motiveert verweerder met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat verzoeker op het moment van zijn arrestatie niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, namelijk een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. Verzoeker betwist dit niet. Daarnaast verwijst verweerder ook naar artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden en naar artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van drie jaar dat hem werd betekend op 14 juni 2023 en dat niet is opgeschort, noch opgeheven. Ook dit betwist verzoeker niet. Verder motiveert verweerder met toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet dat er aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend omdat er een risico op onderduiken bestaat. Verweerder preciseert dat verzoeker na zijn illegale binnenkomst geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn; dat verzoeker niet heeft meegewerkt met de overheden omdat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat hij op hotel logeert; dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden aangezien hij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van respectievelijk 14 mei 2023 en 13 juni 2023; en dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van drie jaar. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, motiveert verweerder met verwijzing naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat aan verzoeker een inreisverbod van zes jaar moet worden opgelegd omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad echter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

In casu wordt aan verzoeker enerzijds een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek afgegeven en anderzijds een inreisverbod voor zes jaar opgelegd. De bestreden

verwijderingsmaatregel is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Verzoeker stelt dat de beslissingen *“ontoereikend doch bijna helemaal niet gemotiveerd worden”*. Hij meent dat de elementen waarop de bestreden beslissingen zijn gestoeld niet toereikend bewezen zijn.

Verzoeker kan geenszins worden gevolgd in zijn betoog. De eerste bestreden beslissing is op drie individuele rechtsgronden gebaseerd. In de eerste plaats wordt gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. Dit element wordt door verzoeker niet tegengesproken. Het gegeven dat verzoeker niet over de rechtens vereiste documenten beschikt, volstaat reeds om de bestreden verwijderingsmaatregel te schragen.

Ten tweede motiveert verweerder dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder preciseert dit als volgt:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij op 24.10.2023 door de correctionele rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Uit het vonnis blijkt dat hij te Denderleeuw op 13.06.2023 een fiets heeft gestolen uit de garage van het slachtoffer. Wanneer het slachtoffer in de keuken was, zag hij betrokkene zijn oprit oplopen en de fiets nemen. Het slachtoffer begaf zich onmiddellijk naar zijn garage en zag de fietsdief nog weggrijden met zijn fiets. Hierop zette hij de achtervolging in en sloeg hij erin de fietsdief te stoppen op het openbare weg. Zijn fiets kon hij recupereren, maar betrokkene rende weg. Betrokkene kon naar aanleiding van de feiten worden gevat. De door het slachtoffer gemaakte camerabeelden tonen ontegensprekelijk aan dat betrokkene de dader in kwestie is. De verklaring van betrokkene dat hij de fiets enkel wilde aanraken, aangezien hij alle fietsen, steps en auto's aanraakt die hij passeert, is volstrekt ongeloofwaardig. Het staat zonder enige twijfel vast dat hij de diefstal pleegde.

De feiten zijn objectief ernstig. Beklaagde pleegt met groot gemak een diefstal. Dit wijst op een gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht. Fietsdiefstallen zijn een echte plaag. Niet enkel de slachtoffers worden benadeeld, maar de hele samenleving, nu dit soort feiten het veiligheidsgevoel van mensen aantast. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

De bovenvermelde motieven zijn in overeenstemming met de informatie vervat in het administratief dossier. In het administratief dossier bevindt zich immers een kopie van het vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde van 24 oktober 2023 waarbij verzoeker bij verstek schuldig wordt bevonden aan feiten van diefstal, waarvoor hij wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden en een geldboete van 400 euro. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat de feiten waarop de bestreden beslissingen zijn gestoeld, ontoereikend bewezen zouden zijn. Verweerder wijst op de ernst van de feiten. Verzoeker pleegde met groot gemak een diefstal, hetgeen wijst op een gebrek aan respect voor andermans eigendom. Fietsdiefstallen zijn volgens verweerder een echte plaag waarbij niet enkel de slachtoffers worden benadeeld maar ook de hele samenleving nu dit soort feiten het veiligheidsgevoel van mensen aantast. Gezien het bedrieglijk karakter en de maatschappelijke ernst van de feiten, besluit verweerder dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Dit motief komt de Raad niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor.

Tenslotte motiveert verweerder ook dat op verzoeker nog een inreisverbod rust, hetgeen aan hem werd opgelegd op 14 juni 2023. Dit wordt evenmin door verzoeker betwist. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat

verweerder in casu geen toepassing had mogen maken van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet.

Verweerder heeft voorts ook rekening gehouden met de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij motiveert uitdrukkelijk waarom deze elementen niet verhinderen dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven:

“Betrokkene werd op 02.10.2024 door de terugkeerbegeleider van DVZ gesproken in de gevangenis. Hij vulde de vragenlijst in en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Betrokkene verklaarde anderhalf jaar in België te zijn. Hij zou Marokko twee jaar geleden hebben verlaten per boot. Hij kwam aan in Spanje, Frankrijk om zich uiteindelijk in België te vestigen. Betrokkene verklaart geen identiteitsdocumenten te hebben en deze nooit te hebben gehad. Betrokkene verklaarde geen familie, noch duurzame relatie, noch minderjarige kinderen te hebben in België. Zijn ouders zouden in Marokko wonen, en zijn broers in Algerije dichtbij de grens met Marokko. Hij zou nog contacten hebben met zijn broers. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij een gezinsleven onderhoudt in België. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangenomen.

Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben, wel zou hij tandpijn hebben. Hij verklaart niet te willen terugkeren naar Marokko. Hij zou er dakloos zijn, en toch geen familie hebben, hoewel hij wel reeds verklaarde dat zijn ouders er wonen. Betrokkene verklaarde dat hij geen kans maakt in Marokko en dat er veel miserie is in Afrika. In de vragenlijst schrijft hij dat hij grote problemen heeft in Marokko die zelfs tot zijn dood kunnen leiden. Hij denkt eraan om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Het komt aan betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst zal worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Betrokkene heeft tot op heden geen verzoek ingediend. Uit meerdere politieverlagen (pv: DE55LA0022842023, KO55L30025232023, DE55LA0027592023) blijkt dat de betrokkene naar België is gekomen om werk te zoeken. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker op 2 oktober 2024 door de administratie in het Arabisch werd gehoord. Hij verklaarde in de vragenlijst dat hij geen minderjarige kinderen, noch familieleden in België heeft. Zijn familie woont nog in Marokko of Algerije. Ook verklaarde verzoeker in goede gezondheid te verkeren en geen nood te hebben aan medicatie. De bovenvermelde motieven zijn aldus in overeenstemming met de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn hoorrecht heeft afgelegd en waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt. Verzoeker meent dat verweerder heeft nagelaten om een grondige analyse uit te voeren met betrekking tot zijn gezinsleven. Echter blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers eigen verklaringen omtrent zijn gezinsleven. Immers heeft verzoeker verklaard geen familie, duurzame relatie of minderjarige kinderen in België te hebben. Hij verklaarde eveneens dat zijn ouders in Marokko wonen en zijn broers in Algerije. Er kan niet worden ingezien welk gezinsleven verweerder grondig had moeten analyseren bij het nemen van de bestreden beslissingen, nu niet blijkt dat er van enig gezinsleven in België sprake zou zijn.

Verzoeker kan bijgevolg niet worden bijgetreden waar hij aanvoert dat hij *“manifest niet op een regelmatige voldoende wijze [werd] gehoord”*. Hij stelt dat hij beschikte over beperkte communicatiemiddelen *“onafhankelijk van de taal die wordt gebruikt”*. Nochtans kan worden vastgesteld dat verzoeker in zijn moedertaal, het Arabisch, werd gehoord op 2 oktober 2024. Verzoeker verduidelijkt niet welke specifieke omstandigheden hij nog had willen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissingen hadden kunnen verhinderen. Een schending van het hoorrecht kan niet worden aangenomen.

Voorts betoogt verzoeker dat de duur van het inreisverbod disproportioneel lang is en dit niet afdoende wordt gemotiveerd. Een eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing leert echter dat verweerder uitdrukkelijk heeft gemotiveerd waarom hij in casu opteert voor een inreisverbod met een duurtijd van zes jaar:

“Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij op 24.10.2023 door de correctionele rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Uit het vonnis blijkt dat hij te Denderleeuw op 13.06.2023 een fiets heeft gestolen uit de garage van het slachtoffer. Wanneer het slachtoffer in de keuken was, zag hij betrokkene zijn oprit oplopen en de fiets nemen. Het slachtoffer begaf zich onmiddellijk naar zijn garage en zag de fietsdief nog weggrijden met zijn

fiets. Hierop zette hij de achtervolging in en sloeg hij erin de fietsdief te stoppen op het openbare weg. Zijn fiets kon hij recupereren, maar betrokkene rende weg. Betrokkene kon naar aanleiding van de feiten worden gevat. De door het slachtoffer gemaakte camerabeelden tonen ontegensprekelijk aan dat betrokkene de dader in kwestie is. De verklaring van betrokkene dat hij de fiets enkel wilde aanraken, aangezien hij alle fietsen, steps en auto's aanraakt die hij passeert, is volstrekt ongeloofwaardig. Het staat zonder enige twijfel vast dat hij de diefstal pleegde.

De feiten zijn objectief ernstig. Beklaagde pleegt met groot gemak een diefstal. Dit wijst op een gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht. Fietsdiefstallen zijn een echte plaag. Niet enkel de slachtoffers worden benadeeld, maar de hele samenleving, nu dit soort feiten het veiligheidsgevoel van mensen aantast. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.”

Verweerder duidt op het bedrieglijk karakter van de diefstal en op de maatschappelijke ernst ervan. Verzoeker heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Daarnaast wijst verweerder ook op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Gelet op al deze elementen, acht verweerder een inreisverbod van zes jaar proportioneel. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die toelaten te besluiten dat een inreisverbod van zes jaar in dit geval disproportioneel zou zijn.

Het eerste middel is dan ook ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“5.

Door zijn geestelijke en psychologische toestand, is de uitvoering van de bestreden beslissing van het bevel grondgebied verlaten en het inreisverbod in strijd met artikel 3. Verzoeker kan in dit geval niet worden teruggestuurd.”

2.4 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middele*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, doch zet geenszins uiteen op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepalingen zouden schenden. In zoverre is het tweede middel dan ook onontvankelijk.

Waar verzoeker verder nog de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, bemerkt de Raad dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met minstens een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat de uitvoering van de bestreden beslissingen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM wegens “*zijn geestelijke en psychologische toestand*”. Zoals verweerder terecht aanvoert in zijn nota met opmerkingen en in zijn pleitnota, blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoeker medische problemen zou ondervinden die een terugkeer naar zijn land van herkomst in de weg staan. Verzoeker verklaarde in het kader van zijn hoorrecht dat hij in een goede gezondheid verkeert en geen nood heeft aan enige medicatie. In het kader van de huidige procedure brengt verzoeker geen enkel concreet begin van

bewijs bij dat dit tegenspreekt of dat zijn geestelijke en psychologische problematiek zou aantonen. Met een dergelijke blote bewering kan geen rekening worden gehouden.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN